

# Gặp Nhau

## Contents

|                       |          |
|-----------------------|----------|
| <b>Gặp Nhau</b>       | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . . | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . . | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . . | 8        |
| 4. Chương 4 . . . . . | 10       |
| 5. Chương 5 . . . . . | 12       |
| 6. Chương 6 . . . . . | 15       |

## Gặp Nhau

---

### Giới thiệu

Editor: Sam (p3104) Thể loại: truyện ngắn, hiện đại Độ dài: 6 chương Câu chuyện về một nửa thanh mai trúc mã gặp lại

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-nhau>*

### 1. Chương 1

Lúc đi lên thang máy của công ty BETOO, Bách Mị Sinh hí hóp đôi mắt phượng vẫn còn buồn ngủ. Ngô Mai ngó nhìn bộ dạng không có triển vọng của cô, bèn đi lên đá cô một cú. Bách Mị Sinh không ngờ Ngô Mai đột nhiên tập kích vào lúc này, toàn thân cô mất thăng bằng mà ngã ra bên ngoài. Lúc này cửa thang máy đang đóng lại, cái cổ của Bách Mị Sinh bị kẹt ở trong. Cô theo bản năng nhắm chặt hai mắt thầm nghĩ: xong rồi, xong rồi, treo thế này, chặt đầu bi thảm rồi!

Một mùi hương gỗ mộc nhàn nhạt bay vào lỗ mũi, Bách Mị Sinh cảm thấy mình được đặt trong thiên nhiên trong lành. Đợi hồi lâu không cảm thấy đau đớn, Bách Mị Sinh mở mắt nhìn thấy một đôi giày da đen bóng. Ngô Mai bất đắc dĩ kéo Bách Mị Sinh qua, cô xấu hổ nở nụ cười có lỗi với người đàn ông ngoài thang máy.

Người đàn ông cười lại gật đầu, một tay chặn cửa thang máy, đi theo sau anh ta là một người đàn ông vô cùng điển trai, trông vẻ hai mươi mấy tuổi, ngũ quan lạnh lùng, đôi mắt không tiêu cự nhìn về phía trước, toàn thân tỏa ra khí thế cao ngạo lạnh lẽo, dường như vĩnh viễn không có thứ gì đi vào trong mắt anh.

Khi Bách Mị Sinh phủ bụi bặm trên người xong thì mới phát hiện trong thang máy có thêm một “bóng lưng đẹp trai”, bóng lưng kia dút hai tay vào túi quần, dáng người cực kỳ tiêu chuẩn, thậm chí còn cao hơn nam chính thần tượng trong tivi. Bộ đồ tây màu xám bạc mặc trên người anh, chỉ thêm chút vẻ giản dị. Bách Mị Sinh vượt cảm, không biết người đàn ông này có bề ngoài đẹp trai không nhỉ? Hay là đừng suy nghĩ, trên thế gian đâu có người hoàn mỹ, gương mặt nhất định là phải trừu tượng điển hình có mắt trái nhỏ mắt phải to lỗ mũi nhỏ hướng lên trên. Nhìn mặt sau muốn phạm tội, nhìn mặt trước là muốn tự vệ.

Bách Mị Sinh đang lâm vào trong mơ mộng vô tận, đột nhiên “Ba con gấu” vang lên, cô lấy điện thoại ra, là bạn cùng phòng Miêu Miêu gọi tới.

“A lô? Ủ, còn chưa đâu, bọn tớ vừa tới.”

“Ồ, được.”

“Nói thừa, là nữ đều thích thô.”

“Ủ, đương nhiên càng thô càng tốt.”

“Cái kia à, tớ muốn loại dài, càng dài càng tốt. Ủ, ngắn không thoải mái. Tớ thích đơn giản, ha ha...”

Thang máy dừng tại tầng 11, Bách Mị Sinh theo Ngô Mai ra khỏi thang máy, sau khi trò chuyện xong Bách Mị Sinh tắt di động, vốn đã định hôm nay cùng đi siêu thị mua đồ ăn với bạn cùng phòng Miêu Miêu. Nhưng Ngô Mai cứ một mực kéo cô đến công ty BETOO phỏng vấn, Bách Mị Sinh bình thường không có ưu điểm liền oán trách nói: “Tại cậu hết, tớ lỡ mất ngày trọng đại ra ngoài mua đồ ăn.”

“Tiểu Mị, tớ vẫn còn cảm thấy bẽ mặt đấy. Cậu vừa mới nói gì hả? Trong thang máy có đàn ông, cậu mở miệng ra là thô là dài, tớ hận không thể tìm một cái hang chui vào.” Ngô Mai mắt tròn trắng, lúc đó đầu óc cô chìm trong nước, hơn nữa là nước lũ của năm 97, không tìm ai lại tìm Bách Mị Sinh làm tấm đệm.

Bách Mị Sinh sững sốt, tự hỏi vừa nãy cô thật sự có nói vậy hay không. Tối gần ngày tốt nghiệp, bọn chị em cùng phòng ký túc xá thương lượng tổ chức một buổi tụ họp, mọi người đã bàn xong tối nay thuê một căn phòng ngoài trường để nấu bữa tối, bởi vì cô phải phỏng vấn, Miêu Miêu và một bạn học khác cùng phòng đi siêu thị mua đồ ăn. Bách Mị Sinh giải thích: “Hồi nãy Miêu Miêu gọi điện thoại hỏi tớ mua gạo thô hay gạo nhuyễn nấu cơm, bọn mình vẫn luôn đi theo chế độ giảm cân, chọn thô không đúng sao? Cậu không thích?”

Ngô Mai đỡ trán, chuyện này cũng được ư? “VẬY cậu bảo cái gì càng dài càng tốt?”

Bách Mị Sinh nhìn xung quanh không có ai, cô nhỏ giọng nói: “Băng vệ sinh, cậu cũng biết tớ thích nằm, không dài sẽ rỉ, ỉ ỉ...”

“A, Bách Mị Sinh tớ rốt cuộc phục you rồi, thật chẳng hiểu sao trong danh sách vòng hai lại có cậu.” Ngô Mai oán giận.

“Cậu cho là tớ muốn à.” Bách Mị Sinh nhỏ giọng than thở.

Ngô Mai lấy di động ra xem thời gian, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng, cô kéo Bách Mị Sinh đi nhanh, hai người từ hành lang quẹo phải. Đứng ở cửa phòng tiếp khách là một cô gái ăn mặc chuyên nghiệp, Ngô Mai ngẩng đầu nhìn thấy số phòng là 1112, chính là nơi này. Cô gái ăn mặc chuyên nghiệp chào đón hỏi có phải là người đến phỏng vấn không, sau khi nhận được đáp án khẳng định, cô gái liền mở cửa cho hai người vào.

Bách Mị Sinh tiến vào trông thấy cách bố trí trang hoàng trong phòng tiếp khách, cô khẽ cảm thán một phen, quả nhiên là công ty BETOO danh tiếng số một. Nơi này bố trí giống như một quán cà phê đẳng cấp cao, căn phòng chừng hơn 50 mét vuông, từng chiếc bàn kính có hai ghế sofa đơn, sắp đặt hơn mười bộ, chỉ có chỗ gần cửa sổ sát đất là đặt một bàn trà và sofa dài kiểu gia đình. Trên bàn trà bày ra hai khay trái cây, là những loại đắt tiền nhất.

Ngô Mai kéo Bách Mị Sinh ngồi xuống ghế sofa đơn, Bách Mị Sinh nhìn chăm chăm khay trái cây không chớp mắt, Ngô Mai liếc xéo cô một cái. Bách Mị Sinh cố nén rồi quay đầu nuốt nước bọt, sau khi im lặng ba phút, rốt cuộc cô không nhịn được mà mở miệng hỏi cô gái ăn mặc chuyên nghiệp, “Cái kia ăn được không?”

Một câu nói thu hút sự chú ý của chín người phỏng vấn khác, ánh mắt khinh thường, hèn mọn và chế giễu đều ném qua phía này. Cô gái kia mỉm cười gật đầu tỏ vẻ có thể ăn, Bách Mị Sinh không dám đi ăn, cô nhìn các loại trái cây trên bàn mà than thở. Ấm ức lắm lắm: “Đúng mà, bày đó là để cho người ta ăn, nhìn cái gì hả? Chưa từng thấy người đẹp sao?”

“Tiểu tổ tông, bọn mình tới đây để phỏng vấn đó.” Ngô Mai đã lên mạng tra danh sách vòng hai của công ty BETOO, ngoài cô và Bách Mị Sinh ra, toàn bộ đều là tinh anh phái rùa biển\*. Đãi ngộ của công ty

BETOO ở cả nước không tìm được công ty thứ hai, có tiếng tiền lương cao, nhiều phúc lợi. Ngô Mai rất vất vả mới nhận được cơ hội phỏng vấn lần này, cô khẩn trương đến nỗi ngay cả hô hấp cũng khó khăn, nhá đầu kia thế mà còn muốn ăn.

(\*) rùa biển: người ở nước ngoài trở về.

“Dù sao tớ cũng là tấm đệm của cậu.”

Bách Mị Sinh thờ ơ, muốn vào BETOO cô không có năng lực. Trong ký túc xá thành tích của cô là kém nhất, bốn năm đại học thành tích chưa từng vượt qua 70, đều dao động ở mức 60, thỉnh thoảng thấp một tí, nhưng thi lại vẫn có thể thông qua. Bà Bách vẫn khen cô có tiền đồ, giảm bớt chi phí sửa nhà mà cho cô. Ngô Mai thì khác, xem như trong ký túc xá của bọn cô, thậm chí là cả trường, Ngô Mai là nhân vật mạnh nhất, bốn năm đại học không chỉ giỏi máy tính, mà tiếng Anh cũng là cấp sáu. Còn thi cái gì chuyên gia dinh dưỡng, nhà cổ vấn, 19 chứng chỉ đủ loại, là “vua chứng chỉ” đáng mặt trong lớp các cô. Tục ngữ nói chim chóc dậy sớm có đồ ăn, trước khi tốt nghiệp mọi người đều đang tìm công việc, Ngô Mai đã nhận được offer của 10 công ty, hơn nữa đẳng cấp của mỗi công ty nổi bật hơn những công ty khác mấy phần. Tất cả mọi người vô cùng hâm mộ, nhưng Ngô Mai không hài lòng, bởi vì mục tiêu của cô là tiến vào công ty trò chơi BETOO lớn nhất cả nước.

Kỳ thật đối với lần phỏng vấn này Ngô Mai luôn có phần không vững lòng, trong trường cô quả thực rất xuất sắc, nhưng trường các cô bình thường là sự thật không thể thay đổi. BETOO là công ty đi theo hướng quốc tế hóa, đại diện chủ nghĩa tư bản cực kỳ khắc nghiệt, có tiếng kén chọn xuất thân. Bên trong công ty đều là rùa biển, ngay cả nhân viên tốt nghiệp đại học nổi tiếng trong nước cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, căn bản không có xuất thân bình thường. Ngô Mai biết được điểm này nên trong lòng không tự tin, vì thế khi gửi đi bản sơ yếu lý lịch, cô kéo Bách Mị Sinh thành tích kém nhất để làm tấm đệm, có tư liệu của cô bạn ở đây, Ngô Mai rõ ràng nổi bật hơn. Phần phỏng vấn qua điện thoại là do Ngô Mai chỉ bảo Bách Mị Sinh trả lời, ấp ả ứng ứ nhưng lại thông qua, miễn cưỡng kéo “tấm đệm” vào danh sách vòng hai.

“Ba phút sau cuộc thi chính thức bắt đầu, mời các vị ——” Cô gái ăn mặc chuyên nghiệp còn chưa thông báo xong thì đã bị một người đàn ông trung niên mặc đồ tây gọi đi. Chỉ chốc lát sau, cô ta cầm tài liệu trở về, “Các vị thật là có lỗi, giám đốc công ty lâm thời ra quyết định, điều chỉnh lần phỏng vấn thứ hai này làm vòng phỏng vấn cuối cùng, ba người một tổ, sau khi phỏng vấn xong mời đến phòng số 1116 nghỉ ngơi chờ đợi kết quả. Sau đây là tổ thứ nhất, Ngô Mai...”

“Fighting!” Bách Mị Sinh ra dấu thắng lợi về phía Ngô Mai, nhìn cô bạn mình rời đi, cô thật lòng hy vọng Ngô Mai được chọn, không uổng công cô một ngày một đêm học thuộc lòng tư liệu của công ty BETOO.

Mấy người trong phòng còn lại sau khi nghe được thông báo thì đều bắt đầu thảo luận, đột nhiên lại thay đổi vào phút cuối cùng. Bởi vì chức vị được thông báo tuyển dụng chính là trợ lý tổng giám đốc, còn có người nói buổi sáng thấy tổng giám đốc, có lẽ là cần người gấp. Bách Mị Sinh đã sớm không có cầu tiến, đối với những chuyện cô không thể chạm vào thì cô chẳng có hứng thú, cô lén lút đến phía cửa sổ bên kia mà nhét hai trái anh đào lớn vào trong miệng, gò má hai bên phồng lên. Bách Mị Sinh nhai nuốt thỏa mãn, chua ngọt sướng miệng, là anh đào ngon nhất mà cô từng ăn. Bách Mị Sinh không cầm lòng nổi ăn thêm hai trái nữa, đột nhiên cô nghe được giọng nói của Ngô Mai.

“Ồ, cậu phỏng vấn xong rồi.”

“Tiểu Mị, tổng ——”

Ngô Mai còn chưa nói xong thì đã bị cô gái ăn mặc chuyên nghiệp ngăn cản, “Cô Ngô, mời đến phòng 1116 chờ đợi.”

Ngô Mai ném ánh mắt tự cậu cầu phúc cho Bách Mị Sinh, rồi quay đầu rời khỏi. Tiếp theo là mấy tổ khác vào phỏng vấn, tổ cuối cùng, đến phiên Bách Mị Sinh và một nam một nữ còn lại. Giám khảo tổng cộng năm người, bốn nam một nữ, sau khi đi theo hai người trước vào chỗ ngồi của mình, Bách Mị Sinh phát hiện bên cửa sổ có người, tuy rằng chỉ nghiêng người về phía bọn họ, nhưng lại tỏa ra mùi hương vương giả đậm đặc. Bách Mị Sinh cố ý nhìn ngấm “anh chàng bên cửa sổ”, trông chừng hai mươi mấy, một nửa bên

mặt rất đẹp trai (nửa còn lại phải chờ chứng thực), anh ta thanh thản ngồi trên sofa đơn, hai chân bắt chéo, đủ hấp dẫn.

“Cô Bách?” An Lạc ần nhẩn, tăng thêm ngữ khí nói, “Cô Bách Mị Sinh!”

“A, tôi đây!” Bách Mị Sinh đang lơ lửng trên mây xấu hổ, trong lòng trộm liếc nhìn “anh chàng bên cửa sổ”, nếu không phải anh ta thì mình sẽ không phân tâm, đều do anh ta! Cơ mà cũng nhanh quá đi, mới đây đã tới phiên cô trả lời.

“Cô là Bách Mị Sinh?” Anh chàng bên cửa sổ không biết khi nào thì quay đầu lại nhìn chằm chằm Bách Mị Sinh, ánh mắt sáng ngời, trên khuôn mặt tuần tú nở nụ cười tươi.

“Tổng giám đốc!” An Lạc lễ phép gật đầu với anh, bày tỏ sự kính trọng. Bốn người giám khảo khác đều kinh ngạc nhìn qua tổng giám đốc, tổng giám đốc là một người kỳ lạ, khi phỏng vấn thích ngồi ở cửa sổ gần người, cũng chẳng can thiệp đến việc tuyển chọn nhân tài. Sáng hôm nay, tổng giám đốc xem xong tư liệu của người phỏng vấn, anh không chỉ nhúng tay thay đổi vòng hai thành vòng cuối, còn chen vào phần hỏi đáp. Tổng giám đốc đích thân ra sức như thế, khiến cho những nhân viên HR bọn họ cảm tiền lương cao sao dám dùng đây.

“Vâng,” Bách Mị Sinh sửng sốt chừng ba giây, cô kinh ngạc ngắm sắc đẹp của anh chàng bên cửa sổ.

“Hãy nói xem cách nhìn của cô đối với đàn ông.”

“Đàn ông? Đàn ông loại nào? Ngài chỉ là đàn ông đẹp trai, đàn ông có tiền, hay là đàn ông biết săn sóc...” Bách Mị Sinh lần đầu tiên nghe nói phỏng vấn lại có loại vấn đề không đầu đuôi thế này. Mục đích là gì? Khảo sát sở thích của người phỏng vấn? Tình trạng tâm lý? Năng lực hợp tác với nhân viên nam?

“Đàn ông có khả năng tư duy.”

“Ha ha...tốt, vô cùng tốt, tôi thích nhất đàn ông có khả năng tư duy nhất!” Vấn đề này rất kỳ lạ, chẳng lẽ “anh chàng bên cửa sổ” muốn cô khen anh ta, vì thế tìm kiếm lòng tự tin? Bách Mị Sinh lập tức phủ định ý tưởng này, nhắm mắt cũng có thể nhận ra “anh chàng bên cửa sổ” chính là người tự kỷ quá độ, trên thế giới chỉ có mình anh ta đáng tôn trọng, hoàn toàn không cần so sánh với người khác. Mặc kệ thôi, thích ra vẻ thế nào thì thế đó đi, dù sao cô cũng chẳng có năng lực, lập tức xéo ngay đây.

“Cô Bách thích chơi trò chơi không?”

“Không thích.”

“Tốt lắm, chọn cô ấy.” Mâu Dịch Tiểu cong khóe miệng, quyến rũ như có như không, phóng khoáng thốt ra những lời này, sau đó anh dẫn theo hai người nhân viên vội vàng rời khỏi.

## 2. Chương 2

Bách Mị Sinh trợn tròn hai mắt, từ lúc chào đời tới nay cô chưa bao giờ bị ba chữ “chọn cô ấy” thả bom khiến cô ngoài cháy trong mềm. Bách Mị Sinh lấy di động ra xem ngày tháng, nói lát nữa phải đi mua hoàng lịch, giữ kỹ để sau này coi ngày trước khi ra ngoài.

“Cô tên là Bách Mị Sinh? Qua đây ký tên đi.”

“Vâng,” sau khi trả lời Bách Mị Sinh ký tên tại chỗ chỉ định, cô liếc mắt nhìn cô gái mặc đồ công sở đang liếc xéo quan sát cô kỹ càng, thậm chí ngay cả mái tóc đang dựng đứng của cô cũng chẳng buông tha.

“Tám giờ sáng tuần sau, báo cáo tại phòng nhân sự ở tầng 11.”

Trương Lệ dùng ánh mắt đánh giá Bách Mị Sinh, càng nhìn càng tỏ ra vẻ khinh thường, cô ta là dân du học tốt nghiệp đại học nổi tiếng về, phỏng vấn ba lần mới vất vả chen vào BETOO. Tiểu nha đầu này, có bản lĩnh cao cường gì mà được tổng giám đốc đặc cách giữ lại. Một đứa nhóc sắp tốt nghiệp, thành tích không

phải thường thường, mà là tương đương với người kém cỏi. Diện mạo ngoài bộ ngực ra thì chẳng có gì, vóc dáng không cao cũng chỉ một mét sáu, ngũ quan trên khuôn mặt bình thường thôi. Trương Lệ càng nghĩ càng không hiểu, tổng giám đốc giữ lại một nhân viên thấp kém không diện mạo cũng chẳng có năng lực để làm gì.

“À, chị gì ơi?” Bách Mị Sinh thấy Trương Lệ sắp rời khỏi, cô cất tiếng gọi lại.

“Cô gọi tôi là gì?” Trương Lệ tức giận, không có gì khiến cô ta nổi nóng hơn khi một cô gái khác gọi cô ta là chị, mỗi tháng dùng nhiều tiền chăm sóc bảo dưỡng khuôn mặt, người khác khen cô ta bộ dạng trẻ trung như học sinh trung học, thế mà lại bị một đứa sinh viên sắp tốt nghiệp gọi là chị, đáng giận!

“Ồ, tôi không biết nên gọi là gì, cũng không thể gọi là cô mặc đồ công sở nhỉ?” Bách Mị Sinh mỉm cười hỏi.

“Trương Lệ, gọi tôi là Emily.” Trương Lệ không kiên nhẫn trả lời, “Còn vấn đề gì không?”

“Cái đó, tôi cần chuẩn bị gì nữa không? Còn —— tôi có thể hỏi tiền lương của mình là bao nhiêu không?” Bách Mị Sinh nhắc tới tiền, hai mắt đều tỏa sáng, cô ẩn náu bệnh cuồng mua sắm hơn hai mươi năm, luôn muốn cầm tiền của mình mà đi mua sắm cho đã, tiền ba mẹ cho, cô không dám xài bậy bạ, vả lại cũng không đủ.

“Lát nữa tôi sẽ gửi tài liệu tới email của cô. Về phần tiền lương ——” Trương Lệ liếc nhìn Bách Mị Sinh, hừ một tiếng, “Tiền lương của mỗi người trong công ty là bảo mật, trợ lý sơ cấp giống như cô, thử việc có lẽ chừng tám ngàn, sau khi được tuyển dụng chính thức thì do ba phía thương lượng quyết định.”

Khi nghe được tám ngàn, nai con trong đầu Bách Mị Sinh đang nhảy nhót vui vẻ, lần này có lời rồi, với trình độ của cô ở thành phố A tìm được công việc chính thức thì cũng khoảng hai ngàn thôi. Mà thử việc ở chỗ này đã tám ngàn, tám ngàn đó. Bách Mị Sinh âm thầm tính toán làm sao phân chia tám ngàn tệ này, khoan đã, thử việc tám ngàn, vậy chính thức tuyển dụng thì sẽ cho bao nhiêu nhỉ. Bách Mị Sinh ngẩng đầu muốn hỏi tiếp, trong phòng ngoài cô ra thì trống không.

Bách Mị Sinh ngậm nga giai điệu của “Ba con gấu” rồi đi, tới thang máy cô mới nhớ ra Ngô Mai vẫn ở 1116 chờ cô, lúc xoay người lại thì Ngô Mai đã mặt đen đứng phía sau cô. Bách Mị Sinh kéo Ngô Mai đi vào thang máy, ra thang máy, ra khỏi tòa cao ốc của công ty BETOO, cô đón một chiếc xe taxi.

“Cậu thật sự là ngôi sao may mắn của tớ, được rồi, đừng giận nữa, tớ mời cậu ăn cơm!” Bách Mị Sinh nắm tay Ngô Mai cười làm lành, mang theo chút áy náy, cô cũng không ngờ lần phỏng vấn này lại có đảo ngược lớn như vậy.

“Tớ không giận cậu, tớ giận công ty BETOO cơ, HR của bọn họ không có đầu óc sao? Mất đều mù hết rồi à? Không chọn tớ không sao, nhưng cũng không thể chọn cậu chứ.” Ngô Mai không chịu đựng nổi người kém hơn cô trên mọi phương diện lại đi đặng trước cô, dựa vào gì? May mắn? Ngô Mai cắn môi dưới, đầu năm còn có thứ gọi là “may mắn” tồn tại, thật sự là kỳ tích.

“Cậu có ý gì hả? Chọn tớ chính là người không có đầu óc mù lòa ư?” Bách Mị Sinh bực dọc, cô là kém chút thôi, nhưng không phải đặc biệt kém, vô cùng kém.

“Không được, cậu phải nói với tớ, lúc phỏng vấn bọn họ hỏi cậu cái gì, cậu đáp thế nào, không được sót chữ nào phải nói ra hết cho tớ.” Ngô Mai càng nghĩ càng không phục, làm ra điệu bộ cậu không nói tớ sẽ chết cho cậu xem.

Bách Mị Sinh bấu môi kể lại tất cả trong quá trình phỏng vấn, Ngô Mai từ nhỏ gia giáo rất nghiêm, hình thành thói quen tốt không gián đoạn khi người khác nói chuyện, cho dù người kia nói ra những lời kinh hoàng thế nào, cô cũng có thể đợi người ta nói xong rồi mới lên tiếng. Bách Mị Sinh nhìn khuôn mặt Ngô Mai lúc trắng lúc xanh, miệng mấp máy, cô cảm thấy buồn cười lắm. Quá trình kể lại của cô không vượt quá một phút đồng hồ, tiết mục “thay đổi” sắc mặt của Ngô Mai trình diễn lại.

“Tổng giám đốc mặc đồ tây màu xám bạc?”

“Đúng vậy, rất đẹp trai, chỉ là hơi lạnh chút, nhưng mà lạnh thì cảm giác sẽ càng dễ thương hơn phải không? Không ngờ trong cuộc sống hiện thực lại có trai nhà giàu tuần tú như vậy, còn đẹp trai hơn cả ngôi sao.” Bách Mị Sinh nhin không được mà khen ngợi.

“Nếu tớ nói anh ta chính là người kia đi cùng thang máy với bọn mình?” Ngô Mai thành linh ném ra một câu, “Cái người nghe trọn vẹn cuộc điện thoại ‘thô dài’ của cậu ấy.”

“...”

Ánh mắt Ngô Mai ngược lại tập trung trước ngực của Bách Mị Sinh, áo vest công sở màu đen, bên trong là áo lót trắng, mặc dù che kín nhưng cẩn thận quan sát bộ ngực từ trên xuống dưới thì vẫn có thể nhìn thấy ‘đường sự nghiệp\*’ sâu không lường được. Nếu bởi vì là cái này, Ngô Mai thản nhiên chấp nhận thất bại lần này, thua ở gien không tính là thua.

(\*) ở đây có nghĩa là đường rãnh ngực

Hai người quay về ký túc xá, Miêu Miêu và Tiểu Hồng vây lên hỏi han, biết được Bách Mị Sinh phỏng vấn thành công hai người đều vui mừng cho cô. Sau khi bàn xong tối nay tụ tập ở căn phòng đã thuê, Bách Mị Sinh chọn một hôm khác mời các cô bạn ăn cơm.

“Ô Mai, cậu đừng buồn, coi như nhường cơ hội lần này cho Tiểu Mị, trình độ của cậu ấy thế nào cậu còn không biết sao? Cậu tìm việc gì cũng được cả, cậu ấy thì không được đâu.” Sau khi uống hai cốc bia, Tiểu Hồng nói càng nhiều hơn.

“Cơ hội này không phải nhường cho mà là tự cậu ấy nhận được.” Sau khi trận bực dọc trước đó, Ngô Mai đã thoải mái, tìm công việc đôi khi gặp may là chuyện thường.

“Tiểu Mị, tổng giám đốc đẹp trai của cậu tên là gì? Thực sự đẹp trai đến vậy sao? Thế hôm nào tớ cũng muốn đi ngắm trai đẹp.” Tiểu Hồng cười ngây ngô nói.

“Tớ cũng muốn đi,” Miêu Miêu nghe đến trai đẹp liền sáng mắt.

“Rất đẹp trai, hoan nghênh ngắm nghía, vé vào cửa bán năm mươi tệ.”

“Ha ha... Thừa dịp lúc này còn là sinh viên, có thể giảm nửa giá không?” Tiểu Hồng nói đùa.

“Mâu Dịch Tiểu?” Ngô Mai nhìn chằm chằm di động kinh hãi nói.

“Hả? Cậu uống nhiều quá, còn mâu nhất tiểu? Cái đó gọi là ‘hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh\*’” Tiểu Hồng ợ một cái, tiếp tục đổ bia vào bụng.

(\*) mỗi khi quay đầu lại cười, trăm vẻ xinh tươi hiện rõ.

“Tớ nói là tổng giám đốc của công ty BETOO, Mâu Dịch Tiểu.”

“Á? Thật ư? Cái tên này tuyệt phối với tên cậu đấy, Tiểu Mị.” Tiểu Hồng tiến đến bên cạnh Ngô Mai, đoạt lấy máy tính, nhìn chằm chằm vào tấm ảnh của người nào đó trên hồ sơ tư liệu mà ngắm người. “Anh chàng này thật sự rất đẹp trai nha, Tiểu Mị, cậu rất có phúc, sau này chỉ cần nhìn không cần ăn cơm cũng no rồi.”

“Người kia tên là Mâu Dịch Tiểu? Ha ha, tuyệt phối, chốc nữa bà đây cưới anh ta về cho các cậu chơi, tận tình phá hoại đi.” Bách Mị Sinh tưởng rằng mấy cô bạn nhất định lại lấy cô ra đùa giỡn, thế nên cô giả vờ đại gia hào phóng hô lên.

“Mâu Dịch Tiểu, Bách Mị Sinh, hai người không phải là anh em thất lạc nhiều năm chứ?” Miêu Miêu cảm thấy quá đúng lúc, cái tên có thể hợp thành một câu thơ, “Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc\*.”

(\*) Mỗi khi quay đầu lại cười, trăm vẻ xinh tươi hiện rõ. Trong lục cung chẳng có ai có nhan sắc đẹp bằng. Hai câu này trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị [người dịch: Huỳnh Chương Hưng]

“Ha ha ha, câu này là nói anh ta nhỉ, Tiểu Mị —— cũng tính là thế đi.” Tiểu Hồng chỉ vào tấm ảnh trên màn hình mà cảm khái.

“Ồ? Các cậu nói thật à?” Bách Mị Sinh tới gần máy tính, ngoài tấm ảnh của người kia hôm qua cô đã gặp, những cái khác của “vật kia” cô hoàn toàn không biết, “vật kia” lại quen biết cô. “Đều viết chữ thần thánh không à, chữ cái loạn xạ hết.”

“Đây là danh sách sinh viên xuất sắc có cống hiến của trường đại học Cambridge, toàn bộ là tiếng Anh đương nhiên cậu xem không hiểu, tớ rất nghi ngờ cậu làm sao vượt qua ‘Tiếng Anh đại học.’” Ngô Mai nói tiếp, “Tớ đã kiểm tra tất cả trang web rất nhiều lần, mới tìm được tấm ảnh này, trên trang web công ty BETOO chỉ viết tổng giám đốc Mâu, chẳng có ảnh chụp, tên đầy đủ, xem ra Mâu soái ca rất khiêm tốn.”

“Trai nhà giàu tuần tú, tính tình lại khiêm tốn, đây không phải là cực phẩm trong những con rùa vàng sao, Tiểu Mị Mị, nửa đời sau của bọn tớ phải dựa vào cậu.” Tiểu Hồng nghiêng ngả cọ cọ trên người Bách Mị Sinh.

“Tớ thì thấy quái lạ, đột nhiên nhận được một công việc tốt, một vị lãnh đạo xuất sắc đẹp trai, nhiều chuyện tốt đẹp như vậy? Vì sao tớ cảm thấy thiếu tự tin, trong lòng không vững vàng.” Bách Mị Sinh đẩy ra Tiểu Hồng dính sát người mình, mày chau mặt ủ.

“Theo tớ suy đoán có hai khả năng cậu được trúng tuyển: một là ‘đường sự nghiệp’ là món ăn của tổng giám đốc, hai là cái tên là món ăn của tổng giám đốc. Tổng kết lại, tổng giám đốc coi cậu là đồ ăn, tuyệt đối tuyệt đối không liên quan đến năng lực làm việc.” Tiểu Hồng tổng kết phân tích, Miêu Miêu và Ngô Mai tỏ vẻ đồng ý.

“Các cậu nói vậy, ý là tớ dựa vào bộ ngực để leo cao sao?” Bách Mị Sinh ưỡn ra bộ ngực luôn trở thành đối tượng cảm phần chung của nhân dân trong ký túc xá, ghen tị, tuyệt đối vô cùng ghen tị.

“Ừm, Tiểu Mị tuy rằng bộ dạng không xinh đẹp, nhưng cậu quả thật là loại đáng yêu thuần khiết, cười tươi lên, hơn nữa vóc dáng thể này, cảm giác giống như diễn viên trong phim Nhật Bản ấy, mở ngoặc, không cỏi phía trước, đóng ngoặc.” Tiểu Hồng cười hì hì bình luận.

“Ừ rất A\* nha!” Miêu Miêu tỏ vẻ đồng ý, trước kia sao cô không phát hiện nhỉ.

(\*) phim người lớn

.....

Bốn cô gái trong phòng thuê ồn ào một hồi, đến nửa đêm mới ngã trên giường nghỉ ngơi. Bách Mị Sinh nhắm mắt, mơ màng nghe thấy có người gọi cô, khó khăn lắm mới nhấc mí mắt lên, khuôn mặt Ngô Mai treo trên không trung, “A —— Ô Mai, cậu làm gì?” (Ô Mai là biệt hiệu của Ngô Mai)

“Mau thức dậy.”

Ngô Mai mạnh mẽ kéo Bách Mị Sinh từ trên giường ngồi dậy, Bách Mị Sinh ngẩng đầu liếc mắt nhìn đồng hồ treo tường, “Mới năm giờ thôi, trước mười hai giờ trả phòng là được, ngủ thêm chút nữa đi.”

Ngô Mai kéo lại Bách Mị Sinh ngã xuống lần nữa, nghiêm túc nói: “Tớ nghiên cứu cả đêm, về câu hỏi phỏng vấn cậu ngày hôm qua.”

“À ừ ——” Bách Mị Sinh híp mắt gật đầu, Ngô Mai nhất định lại xoắn xuýt vấn đề vì sao cô không được chọn.

“Anh ta hỏi cậu đàn ông có khả năng tư duy, đúng không?”

“Ừ, thì làm sao.” Bách Mị Sinh ngáp liền hai cái.

“Bình thường bọn mình hay nói đàn ông đều là động vật gì?”

“Động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới.” Con buồn ngủ ập tới, Bách Mị Sinh tùy tiện nói lấy lệ.

“Bingo!” Ngô Mai đột nhiên kêu lên, “Anh ta đang ẩn ý hỏi cậu: có thích đàn ông có khả năng suy nghĩ cái kia không? Cậu đáp: rất thích. So, cuộc phỏng vấn này là tìm tình nhân cho họ Mâu kia!”

“Sao lại thế chứ, khi phỏng vấn đều có nam nữ mà.”

“Có lẽ anh ta hơi luôn nam nữ.” Ngô Mai phân tích nói, “Thế thì giải thích thông suốt rồi, thành tích kém cỏi như cậu, con người có ngực không nào vì sao được tuyển vào công ty ưu tú BETOO? Nếu Mâu Dịch Tiểu muốn giải quyết vấn đề sinh lý của anh ta, với điều kiện địa vị của anh ta thì nhất định sẽ chọn một người phụ nữ thoải mái, tin cậy, xuất thân trong sạch, quan trọng nhất là tư duy đơn thuần, dễ dàng bị anh ta khống chế. Đàn ông càng thông minh thì càng thích phụ nữ ngu ngốc ngếch, mà cậu hoàn toàn phù hợp với điều kiện!”

### 3. Chương 3

Sau khi tỉnh táo, Bách Mị Sinh suy xét những lời nói của Ngô Mai quả thực có chút đạo lý. Nhưng cũng cảm thấy không có đạo lý, với điều kiện của tổng giám đốc Mâu thì tìm loại nào mà không được? Anh ta gọi một tiếng tiểu bạch thì sẽ chạy ra một hàng người thật dài. Hoàn toàn không cần thiết chọn người bình thường như cô. Thế nhưng nếu chân tướng như lời Ngô Mai nói thì sao đây? Bách Mị Sinh cảnh giác dùng hai tay bảo vệ bộ ngực, dừng nha, cô tuyệt đối không cúi đầu với tiền tài và thể lực xấu xa. Kể thử ba hay tình nhân hãy cắt đi, cô khinh thường kẻ thứ ba nhất, căm ghét tình nhân nhất.

Từ căn phòng thuê về đến ký túc xá, Bách Mị Sinh ăn bữa trưa qua loa. Bởi vì buổi chiều ở trường có một hội tuyển dụng, ba người trong ký túc xá của cô còn chưa quyết định đều đến tham gia. Bách Mị Sinh cảm thấy nhàm chán, ở trên mạng tùy ý tìm kiếm phim cổ trang, từ trong ngăn tủ cô lấy ra một bịch đồ ăn vặt, rồi ăn ngon lành.

Đột nhiên một tiếng nữ hét chói tai khiến Bách Mị Sinh run cầm cập, cô xác nhận mình không xem phim kinh dị, cô hơi run run di chuyển con chuột mở email. Tiếng chuông di động hồi trước của Bách Mị Sinh cũng là tiếng hét, là một đoạn âm thanh cô lấy ra từ phim “Lời nguyền”, bạn cùng phòng sau nhiều lần bị hoảng sợ đã đưa ra kháng nghị đổi tiếng chuông với Bách Mị Sinh. Bách Mị Sinh là người có tính tình ôn hòa, nhưng gặp phải chuyện cô cố chấp thì chín đầu trâu cũng không kéo được. Chuyện tiếng chuông là vì lần trước di động của cô đột nhiên vang lên nửa đêm, Tiểu Hồng sợ tới mức lăn xuống giường treo chân mới khiến Bách Mị Sinh tạm thời khuất phục, nhưng cô vẫn kiên trì không đổi tiếng nhắc nhở có email.

Bách Mị Sinh thấy tài liệu do HR của công ty BETOO gửi tới, cô mau chóng tắt phim, tải về văn kiện đính kèm. Bấm nút mở ra bằng Word, chừng 398 trang, nội dung là về lịch sử phát triển của công ty BETOO, cùng với sách lược phát triển công ty trong tương lai. Nhớ tới mỗi tháng sẽ có hơn 80 tờ giấy đồ chót vẩy chào cô, Bách Mị Sinh kiên nhẫn nuốt nước bọt, bắt đầu cẩn thận đọc những tài liệu này. Còn chưa đọc xong một trang thì một tiếng hét khác vang lên. Bách Mị Sinh mở email, vẫn là thư từ HR, tiêu đề viết “thật có lỗi, gửi thiếu một phần”. Bách Mị Sinh thở dài, lại tải về một bản văn kiện khác.

Khi mở bản Word thứ hai, Bách Mị Sinh hết hồn một phen, trên đó viết thói quen sinh hoạt hằng ngày của tổng giám đốc, thường đi chỗ nào hay kiêng kỵ món ăn nào, còn có thời gian... hơn năm trăm trang.

Ba người Ngô Mai, Tiểu Hồng và Miêu Miêu sau khi gửi xong sơ yếu lý lịch ở hội tuyển dụng thì quyết định quay về ký túc xá, mới vừa rảo bước tiến vào cổng ký túc xá thì chợt nghe tiếng kêu rên thảm thiết ở trên lầu, “Mâu Dịch Tiểu anh rốt cuộc phiền toái đến mức nào hả!”

Ngô Mai xông lên lầu đầu tiên rồi đá cửa phòng, quát lên: “Bách Mị Sinh, cậu có chút tổ chất được không, dì gác cổng bị cậu dọa đến nổi tái phát bệnh tim kia!”

“Ô Mai,” Bách Mị Sinh như gặp được cứu tinh bổ nhào về phía Ngô Mai, “Cứu mạng với.”

“Cứu cái gì, tính ra thì cậu tìm được việc làm tốt nhất, cậu cứu bọn tớ thì đúng hơn đấy.” Ngô Mai đẩy ra bạch tuột đang dính trên người, thờ ơ ngồi trên ghế Bách Mị Sinh. Liếc mắt nhìn qua máy tính, cô sưng sốt một chút, sau đó cười to: “Đây là cái gì thế?”

“Cái gì? Cái gì?” Tiểu Hồng và Miêu Miêu vừa mới vào cửa, cũng vô giúp vui đi qua xem, “Có phải Tiểu Mị lại xem truyện hot không, để tớ đánh giá xem là mấy P.”

Bách Mị Sinh ai oán dựa vách tường, “Các cậu yên tâm, về sau chị đây không có thời gian xem cái kia.”

“Thích nhất bò bít tết của quán ăn tây Venice, bảy phần chín; rượu sâm banh của Louis Roederer, rượu đỏ phải là Rafael năm 87... Mợ nó, ai mà ngày nào cũng xa xỉ như vậy, anh ta so với bà đây quả nhiên là trắng trợn mà.” Sau khi xem xong Tiểu Hồng bày tỏ tức giận bất bình, trong ký túc xá điều kiện gia đình của Tiểu Hồng là tốt nhất, coi như cành lá cao to. Ông nội là thủ trưởng của quân khu Đông Bắc, ba làm phó thị trưởng tại một thành phố.

“Còn có thể là ai nữa, người tình trong mộng của các cậu Mâu Dịch Tiểu tiên sinh tặng cho đấy.” Bách Mị Sinh tiếp tục ai oán.

Tiểu Hồng đọc thêm hai câu khiến cô hốt hoảng, con chuột trượt xuống đoạn nào đó trong tài liệu. “Đồ ăn Trung Quốc cà rốt phải xắt sợi? Lúc giặt quần áo phải hòa nước hoa Versace vào trong nước giặt? Có thể ăn bánh bao, nhưng rất ghét sủi cảo?”

Tiểu Hồng bị sét đánh cứng họng, lúc này đến lượt Miêu Miêu nổi bão, “Trời đất ơi, cà rốt xắt sợi hay là cà rốt xắt miếng mỏng thì có ảnh hưởng gì đến bản chất của cà rốt chứ, chẳng lẽ tổng giám đốc Mâu này bị trượt môn triết học sao? Thức ăn có nhân thì khác gì nhau? Đáng giận nhất là tớ rốt cuộc hiểu được vì sao nước hoa Versace bán đắt thế mà lại tiêu thụ tốt như vậy, không ngờ là sản xuất để giặt quần áo cho anh ta.”

Nhờ sự hiếu kỳ của ba cô nàng đối với Mâu Dịch Tiểu mà bọn họ bình luận toàn bộ phương diện về thói quen sinh hoạt của anh, ba cô nàng bàn bạc sôi nổi cho tới hoàng hôn, vẫn còn cảm thấy chưa đã, bọn họ liền sai Bách Mị Sinh phụ trách mua đồ uống và mì ăn liền, ba người tiếp tục hăng hái trò chuyện.

Ăn xong bữa tối mì ăn liền, Bách Mị Sinh trưng cầu ý kiến của ba cô bạn, “Tớ đã nói mà, trên đời này đâu có ai hoàn mỹ, khi tính tình quái gở của Mâu Dịch Tiểu xuất hiện thì hoàn toàn có thể xem nhẹ diện mạo của anh ta, anh ta căn bản không phải con người, mà là cấp biến thái trong biến thái! Các cậu nói đi, lãnh đạo biến thái như vậy, tớ có nên đến công ty kia không?”

“Đi, vì sao không đi!” Ba người trầm miệng một lời.

“Giai cấp tư sản cực kỳ độc ác như vậy, phá hoại xã hội hài hòa dưới sự lãnh đạo của ông Hồ của chúng ta, không đi cướp đoạt tiền của hắn thì đi cướp của ai?” Miêu Miêu nói.

“Đúng vậy, còn có gan dùng nước hoa Versace giặt quần áo.” Tiểu Hồng bắt mãi nói.

“Cậu không có thù với công việc và tiền bạc, lãnh đạo bảo cậu làm gì thì làm nấy, coi nhẹ bản chất biến thái của hắn là được.” Ngô Mai nói.

“Vậy được rồi, tất cả đều vì tiền giấy đỏ chói kia, cuộc sống bức bách quá.” Sau khi hạ quyết tâm, Bách Mị Sinh đóng hai bản văn kiện.

“Không xem?” Miêu Miêu hỏi.

“Không xem, nhiều như thế xem cũng chẳng nhớ, không bằng không xem. Đến lúc cần dùng ngay thì ctrl+F thôi.” Bách Mị Sinh cười hì hì trả lời.

Ba người kinh hoảng, hóa ra Tiểu Mị không ngốc như trong tưởng tượng, biết gì là đầu cơ trục lợi. Đứa nhỏ này, nói không chừng có tiền đồ.

Bảy giờ sáng thứ hai, Bách Mị Sinh thức dậy đúng giờ, mặc vào bộ đồ công sở chuẩn bị đi làm. Bởi vì là ngày đầu tiên, Bách Mị Sinh phải tới tầng mười 11 của HR trước để làm thẻ nhân viên cùng các loại đăng ký thủ tục, đoán chừng bận rộn hơn nửa tiếng, Bách Mị Sinh nhìn đồng hồ, đã tám giờ năm mươi. Cô hít sâu một hơi, ấn thang máy đến tầng 18 thuộc về tổng giám đốc, nhân viên của tầng này ngoại trừ yêu cầu đặc thù thì đều quẹt thẻ vào làm lúc chín giờ.

Bách Mị Sinh ôm tâm trạng thấp thỏm bước vào tầng 18, trang hoàng ở đây thú vị hơn tầng dưới, mang hơi thở nghệ thuật đậm đặc. Từ thang máy đi ra đầu tiên là một căn phòng không lớn không nhỏ, phiên bản cỡ nhỏ cùng loại với đại sảnh khách sạn năm sao. Hai cô gái xinh đẹp ở bàn tiếp tân chào cô trước tiên, sau đó ánh mắt quái dị dừng trên người cô, ánh mắt như là đang nhìn khủng long. Bách Mị Sinh nhớ tới vừa nãy ở HR, Trương Lệ cũng dùng ánh mắt này nhìn cô.

“Xin hỏi, cô là trợ lý mới tới của tổng giám đốc?” Một người đẹp trong đó dùng giọng điệu vô cùng nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy, xin hỏi tôi phải đến đâu báo cáo?” Bách Mị Sinh trả lời.

“Xin chờ một chút.” Người đẹp cầm điện thoại bấm một dãy số, “Trợ lý Lâm, cô ấy tới rồi...được.”

## 4. Chương 4

Cô Bách, chào cô, tôi là Tracy nhân viên tiếp tân ở đây, cô ấy là Lily, xin mời theo tôi.” Sau khi giới thiệu xong Tracy tao nhã đi tới, vừa dẫn Bách Mị Sinh đi vừa nói: “Bên trái từ bên này đến bên kia là phòng họp, đánh số từ 1 tới 8, đây là phòng khách, đây là phòng nghỉ của nhân viên, đây là phòng nghỉ của ca trực đêm, đây là phòng ăn. Nơi này là chỗ làm việc của cô, căn phòng ở cuối hành lang là văn phòng của tổng giám đốc.”

Bách Mị Sinh gật đầu tỏ ý đã hiểu, cánh cửa gỗ màu trắng chạm trổ kiểu Châu Âu ở bên cạnh được mở ra, bên tai vang lên tiếng ồn của những chàng trai. Bách Mị Sinh ló đầu nhìn vào, là một phòng làm việc hơn trăm mét vuông, ở giữa ngăn thành mấy vị trí, bốn chàng trai mặc đồ công sở đang gọi điện thoại, nội dung trò chuyện của từng người khác nhau, nhưng giọng điệu đều có vẻ gấp gáp, âm thanh rất lớn, vẻ mặt khẩn trương, dường như đang thúc giục gì đó.

“Cô Bách đến rồi, nhiệt liệt hoan nghênh!”

“Anh ——” Chàng trai ở phía sau cửa vang lên, lúc này Bách Mị Sinh mới phát hiện cô không để ý tới một vị. Anh chàng này cô đã gặp qua, chính là người đàn ông cứu cô thì thể không bị chia lìa trong thang máy, “Lần trước cảm ơn anh.”

“Không có gì, không ngờ cô Bách chính là cô, chào cô, tôi là Lâm Tử Mặc, trợ lý trưởng của Mâu tổng.” Lâm Tử Mặc cười ôn hòa, vươn tay với Bách Mị Sinh tỏ vẻ hoan nghênh.

Bách Mị Sinh mỉm cười cúi đầu, trong đầu cảm khái thái độ quá tao nhã, có cảm giác như chạm vào sẽ vỡ ngay, cô chợt dạ bắt tay.

“Tracy, làm phiền cô rồi.” Lâm Tử Mặc tỏ ý Tracy có thể đi, sau đó anh ta đưa Bách Mị Sinh tiến vào phòng làm việc, vô nhẹ bàn tay nhất thời gây sự chú ý của bốn người đàn ông, những người kia dần xếp chuyện trong tay rồi ngắt điện thoại, sau đó nhìn về phía Bách Mị Sinh, “Tôi giới thiệu với mọi người một chút, cô Bách, Bách Mị Sinh, sau này là đồng nghiệp nữ cùng làm việc với mọi người.”

“Xin chào, tôi là Ngải Hà.”

“Tôi là Ngải Hải.”

Hai chàng trai có gương mặt như trẻ con, một người nắm tay trái của Bách Mị Sinh, còn người kia thì nắm tay phải. Hai người cùng nói: “Chúng ta đã gặp nhau!”

“Bọn họ là anh em sinh đôi.” Lâm Tử Mặc giải thích, “Lần trước phỏng vấn mọi người, là bọn họ đi cùng Mâu tổng.”

Bách Mị Sinh bình tĩnh hiểu ra, chẳng trách nhìn bóng dáng của hai người này rất quen mắt, thì ra là hai nhân viên sinh đôi hôm đó đi theo tổng giám đốc. Bách Mị Sinh cười lại chào hỏi, hai anh em sinh đôi rất đáng yêu, bộ dạng nho nhã, trong đầu cô không khỏi nổi lên tình tiết anh em cấm kỵ yêu đương, “Chào hai anh.”

“Xin chào, tôi là Tiền Trung.” Một người đàn ông mặc âu phục đen chừng ba mươi tuổi tự giới thiệu, vẻ mặt rất nghiêm túc, vừa thấy là biết loại người làm việc cẩn thận tỉ mỉ có trách nhiệm.

“Xin chào, tôi là Vương Hâm Lực, tôi lớn tuổi nhất ở đây đó!” Vương Hâm Lực thè lưỡi, dáng người hơi béo phối hợp với vẻ mặt ngây ngô rất đáng yêu, hoàn toàn trông chừng hơn bốn mươi.

“Chào mọi người!” Bách Mị Sinh tươi cười hơn hở chào hỏi, người ở đây tốt hơn bên HR nhiều, vả lại rất nhiệt tình, lần đầu tiên cô cảm thấy tới đây làm trợ lý ngoài tiền ra thì còn thứ khác không tệ.

“Cô là cô gái duy nhất trong sáu trợ lý, là công chúa của chúng tôi đó, vì thế chúng tôi để lại vị trí tốt nhất cho cô, chỗ đó, cô thích không?” Lâm Tử Mặc dịu dàng giải thích.

Bách Mị Sinh theo ngón tay của Lâm Tử Mặc nhìn qua, vị trí bên trong gần cửa sổ sát đất, trên bàn đặt máy tính xách tay màu hồng nhạt, chỗ ngồi cũng là màu hồng nhạt, đi tới thì thấy thùng rác, con chuột, thậm chí cả chậu hoa nhỏ cũng là màu hồng nhạt. Bách Mị Sinh hết sức vui mừng, cô cuồng pink mà, “Đây là chỗ của tôi?”

“Cô không thích?” Vương Hâm Lực hỏi.

“Thích, thích, vô cùng thích. Làm sao mọi người biết được tôi cuồng pink chứ? Còn có máy tính này, tôi luôn ao ước muốn mua đây.” Bách Mị Sinh kích động muốn nhảy lều, cô đi vào thiên đường rồi sao.

“Cũng chỉ có chút lợi ích thế này, hưởng thụ một lúc đi.” Tiền Trung thành linh thốt ra một câu không lạnh không nóng.

“Đây là tài sản đặc biệt cơ bản của người làm trợ lý, hiểu được nhu cầu của đối tượng công tác.” Lúc này Lâm Tử Mặc cho cô một bài học, anh ta liếc nhìn đồng hồ hello kitty hồng nhạt trên bàn, đúng chín giờ, Lâm Tử Mặc lập tức trở nên nghiêm túc, “Được rồi, bây giờ là thời gian làm việc, mời các vị làm tốt chức trách của mình.”

Bốn người đàn ông lập tức lộ ra vẻ mặt uể oải, trở về vị trí cũ, Vương Hâm Lực là người đầu tiên cầm điện thoại, ấn nút mạnh mẽ loạn xạ, Bách Mị Sinh thậm chí hoài nghi điện thoại bị anh ta đập nát, mất đi công năng. “Ngày hôm qua bảo cậu viết báo cáo tài vụ sao còn chưa tới? Mau đưa lên đây, lần này sai nữa không ai giữ được cậu đâu! Đợi chút, chuyển lời với trưởng phòng của các người, tổng giám đốc muốn bằng dự thảo tài vụ của hai tháng sau, mau làm đi, khi nào có? Đương nhiên là càng nhanh càng tốt, nội trong hai tiếng đưa tới, cái gì? Hai tiếng rưỡi? Không được!”

“...”

Vương Hâm Lực dẫn đầu, ba người kia cũng bắt đầu điện thoại không ngừng, gọi qua gọi lại. Ngải Hà quang quác một đồng, nghe như là tiếng Pháp, Ngải Hải nói tiếng Anh, am is a cô nghe chẳng hiểu gì. Mà Tiền Trung hình như đang đàm phán gì đó với người khác, nói qua nói lại con số khác nhau.

“Cô Bách?”

“Anh Lâm, anh đừng khách khí, gọi tôi Tiểu Mị là được rồi. Có gì cần tôi làm, xin anh dặn dò.” Bách Mị trông thấy dáng vẻ bận rộn của bốn người trợ lý, cô đã giác ngộ mình phải làm tốt. Lúc đầu còn tưởng rằng tổng giám đốc muốn làm ra vẻ nên có nhiều trợ lý như vậy, thì ra thực sự có nhiều việc phải xử lý.

“Cô biết tiếng Đức không?”

“Không biết.”

“Tiếng Pháp?”

Bách Mị Sinh lắc đầu.

“Tiếng Nhật?”

Lắc đầu.

“Tiếng Anh cũng biết chứ?”

“Biết một chút,” trên cơ bản chúng nó quen biết cô nhiều hơn.

“Tới trình độ nào? Có hiểu được tài liệu thương vụ không?”

Tiếp tục lắc đầu.

“À, tôi hiểu rồi, thì chính là không biết.” Lâm Tử Mặc tỉnh ngộ, cuối cùng tổng kết, khoe miệng cong lên nụ cười dí dỏm. Thực ra anh ta đã sớm xem qua sơ yếu lý lịch của Bách Mị Sinh, một sinh viên hạng hai bình thường, có thể nói so với tiêu chuẩn bình thường thì còn một cấp bậc khác. Anh ta cũng không có ý cười nhạo, những vẫn muốn đùa một tí, dù sao cô bé ngốc như vậy sẽ có tư duy chậm chạp, anh ta hiếm khi tiếp xúc với người như vậy.

“Thế này đi, cô cứ tùy ý trước, lên mạng xem thử cách làm việc thế nào, chờ tổng giám đốc tới thì sẽ sắp xếp công việc cụ thể của cô.” Lâm Tử Mặc cười dặn dò Bách Mị Sinh, bảo anh ta sắp xếp công việc cho cô gái này thì quá khó khăn, Mâu Dịch Tiểu, vẫn là chờ anh đến giải quyết, anh ta cũng không đón miếng khoai lang phồng tay này.

Ngoài phòng truyền đến tiếng bước chân rõ ràng, Vương Hàm Lực đang gào thét lập tức biến thành muỗi kêu, “Tôi nói cho cậu biết, mau đưa lên đây! Lập tức! Lập tức! Cái gì? Còn thiếu một tờ? Ép anh đây mắng người hử, nguy rồi tổng giám đốc đã tới, đưa qua đi tôi làm nốt, cảm ơn cái gì mà cảm ơn, mau đưa lên!”

Bách Mị Sinh che miệng cười trộm, trợ lý ở đây mỗi ngày đều giống như làm ảo thuật. Ngải Hà nói chuyện điện thoại xong thì thấy Bách Mị Sinh nhàn nhã ngồi ở chỗ kia cười trộm, trong lòng anh ta không thoải mái, dựa vào gì mà cùng là trợ lý, cô ấy lại nhàn rãi như vậy? Bởi vì cô ấy là con gái sao? Nghĩ vậy, Ngải Hà mở máy tính Apple, ngón tay thon dài gõ vài cái, tìm kiếm tỷ lệ thành công và tính an toàn của giải phẫu thẩm mỹ trên thế giới.

Ngải Hải thấy trên máy tính Ngải Hà hiện lên người đẹp, ánh mắt nhất thời sáng lên, “Bắt được rồi nhé, giờ đi làm mà lại ngắm phụ nữ.”

“Phụ nữ cái gì, anh đây không thích phụ nữ ngực to hông to, đây là phụ nữ sao? Rõ ràng là một chữ cái.” Ngải Hà khinh thường nhìn ảnh người mẫu quảng cáo trên trang web.

Bách Mị Sinh đang nhàm chán, thích nhất là vô giúp vui, cô vui vẻ chạy tới xem. Cô gái trong hình đứng thẳng cong người vóc dáng rất tốt, vô cùng xinh đẹp. “Chữ cái gì?” Sao cô không nhìn thấy?

“S.” Ngải Hà trả lời, khuôn mặt lộ vẻ khinh thường, đột nhiên biến thành vẻ mặt mong mỏi, “Anh thích nhất loại trẻ trung, chân dài nước da trắng, thật thuần khiết.”

“Hừ, chữ cái có gì không tốt, đàn ông bình thường đều thích chữ cái, ví dụ như nói tổng giám đốc của chúng ta.” Ngải Hải nhìn Ngải Hà với vẻ khinh bỉ, người anh cùng một bào thai với anh ta, thật là sỉ nhục mà. Phụ nữ thôi, gọi cảm mới là nhất, như thế mới tốt. Ngải Hải nhớ tới cuộc gặp gỡ đêm qua, cô gái kia đáng người xinh đẹp, cơ thể mịn màng.

“Chú nói anh không bình thường? Chú mới là không bình thường, cả nhà chú đều không bình thường!” Ngải Hà tức giận nói.

“Hai người là anh em, đừng cãi nhau, đều là người một nhà mà.” Lâm Tử Mặc đẩy mắt kính, cười lớn khuyên can.

Mọi người: “...” Trợ lý Lâm anh cố ý phải không?

## 5. Chương 5

Vui đùa một trận, sau khi tiếp một cú điện thoại Lâm Tử Mặc bảo Bách Mị Sinh đi tìm tổng giám đốc. Bách Mị Sinh khần trương sửa sang lại, từng bước thấp thỏm hướng đến văn phòng tổng giám đốc. Cô hít một hơi thật sâu, giơ lên nắm tay phải gõ cửa. “Mời vào!” Âm thanh đầy từ tính từ trong phòng truyền ra, giọng điệu trần thuật thản nhiên, không mang theo chút cảm tình.

Bách Mị Sinh đẩy cửa vào, cô cúi đầu, cảm nhận được hơi nóng dừng ở trán cô, Bách Mị Sinh không dám ngẩng đầu, cô cẩn thận sải bước chân hơi run rẩy, đi tới trước bàn làm việc. Ngửi được mùi gỗ mộc nhàn nhạt, đột nhiên cô cúi đầu thật sâu, cao giọng nói: “Chào tổng giám đốc!”

Phía bên phải truyền đến tiếng cười khẽ của người đàn ông, một cơn gió lạnh thổi qua khiến Bách Mị Sinh giật mình. Cô lên ngẩng đầu theo tiếng động nhìn qua, anh lại đứng bên cửa sổ, không có ngồi sau bàn làm việc. Bách Mị Sinh lúng túng nhìn thấy chỗ ngồi trước mặt trống trơn, cô vò tóc ngượng ngùng, cơ thể chuyển về phía Mâu Dịch Tiểu, cúi đầu hô lần nữa: “Chào tổng giám đốc!”

“Nghe rồi, âm thanh rất vang dội, ‘người trẻ tuổi’ tốt thật.” Mâu Dịch Tiểu cười nhìn Bách Mị Sinh, anh bước đi thông thả đến sofa rồi ngồi xuống, “Bách Mị Sinh, em, còn nhớ tôi chứ?”

Bách Mị Sinh sững sốt một chút, nghi hoặc quan sát vẻ mặt của Mâu Dịch Tiểu, cô nghiêm túc trả lời: “Nhớ chứ, đương nhiên nhớ chứ, ngài là tổng giám đốc của chúng tôi.”

Mâu Dịch Tiểu lộ ra biểu tình mất mát, đôi mắt hiện lên vẻ đau buồn, “Nhanh như vậy đã quên tôi rồi à.”

“Ồ, cái đó, tổng giám đốc, trước đây chúng ta quen biết sao?”

“Đương nhiên, bác trai là viện trưởng của cô nhi viện Ngân Biên, thường xuyên dùng tiền để dành của mình giúp đỡ những em nhỏ mất đi cha mẹ.”

Bách Mị Sinh gật đầu, ba cô là người như thế, hồi bé mẹ thường cãi lộn với ba vì không có tiền cho cô đóng học phí, cãi lộn đến cuối cùng tách ra, ba có lý tưởng riêng của mình, mẹ có khó xử của bà, lý dị đối với bọn họ không phải là không tốt. Bởi vì ba mẹ không có thời gian chăm sóc, mỗi lần có kỳ nghỉ Bách Mị Sinh đều về quê nội ở.

“Ngài biết nhiều thật, quan tâm cấp dưới như vậy, ha ha...”

“Là em nói cho tôi biết.”

“Hả? Trong sơ yếu lý lịch của tôi lại viết cụ thể đến vậy sao, lần sau tôi nhất định sửa lại.” Bách Mị Sinh không thích có người biết nhiều việc liên quan đến gia đình cô, chuyện xưa nhắc lại, ba người đều tổn thương.

Mâu Dịch Tiểu híp mắt, anh bảo Bách Mị Sinh ngồi bên cạnh. Cấp trên nhìn chăm chăm khiến cô cảm thấy hơi sợ hãi, Bách Mị Sinh vừa muốn “giơ tay” bày tỏ thắc mắc thì vị cấp trên nào đó ngồi bên cạnh chợt đứng dậy, hai tay anh đặt trên sofa sau bờ vai cô, cả khuôn mặt tới gần Bách Mị Sinh. Cô hơi ngửa đầu, đếm mụn trên mặt cấp trên, à, tốt lắm, rất bóng loáng, số lượng là 0.

Mâu Dịch Tiểu phát hiện người nào đó dưới cơ thể anh đang cười trộm, anh có cảm giác bị vượt khí thế, anh nhướn mày khiêu khích tới gần người kia, “Còn chưa nhớ ra tôi?”

“Tổng giám đốc, có người đã nói với ngài chưa nhỉ, ngài thế này chính là quấy rối tình dục?” Trái tim của Bách Mị Sinh gần như muốn nhảy ra, trời biết cô làm sao bình tĩnh như vậy, không phải nên đẩy người kia ra rồi hô to cứu mạng mới đúng sao.

“Không có.” Mâu Dịch Tiểu ngấm bộ ngực của Bách Mị Sinh, vươn tay đặt trên đó, “Đây mới phải.”

“Á ——” Bách Mị Sinh đẩy Mâu Dịch Tiểu ra gào thét, “Sắc lang, biến thái!”

“Đừng kêu, bị người bên ngoài nghe thấy, em có cần thanh danh hay không.” Mâu Dịch Tiểu thuận thế ngồi xuống, hai tay khoanh lại trước ngực, dáng vẻ nhàn nhã.

Đáng tiếc, Bách Mị Sinh chưa bao giờ là người thức thời, không nghe ra sự uy hiếp của Mâu Dịch Tiểu, cô tiếp tục gào to. Chỉ vào anh mắng: “Biến thái! Biến thái! Tôi phải tố cáo anh! Còn nữa, tôi mặc kệ!”

Mâu Dịch Tiểu thuận tay giữ chặt tay cô, ôm cô vào trong lòng, nụ hôn nóng bỏng khiến cô thở dốc. Từ giây dựa đến thuận theo, có lẽ chỉ có vài giây. Sau nụ hôn dài, Mâu Dịch Tiểu lưu luyến liếm khóe miệng, anh nhìn Bách Mị Sinh trốn ở góc sofa ngẩn người, anh khen ngợi: “Đầu óc không nhớ, cơ thể coi như thành thật.”

“Tôi phải tố cáo anh!” Bách Mị Sinh tức giận hai má đỏ bừng, cô chưa từng thấy quấy nhiễu tình dục trắng trợn như vậy, trong sân trường thỉnh thoảng xuất hiện người phô trương nhưng cũng không bữa bãi như anh ta.

“Đồ ngốc, em đi tố cáo đi.” Mâu Dịch Tiểu ra vẻ yêu chiều khẩy mũi Bách Mị Sinh, anh không sợ, “Tôi lái xe đưa em đi.”

“Không!” Anh cho tôi là đồ ngốc à, anh lái xe đưa tôi đi? Muốn kéo tôi đến chỗ hoang vắng làm chuyện xấu xa rồi chôn sống ư, “Gọi xe, anh đi theo tôi.”

“Ok.”

Cục cảnh sát thành phố A. Một cô gái mặc đồ công sở kéo một anh chàng mặc đồ sang trọng ở phía sau, vả lại người nam khí độ bất phàm đi vào giải quyết vụ tình án. Bác gái phụ trách tiếp đón chừng năm mươi tuổi, bà ta đánh giá hai người tử tử, cuối cùng ánh mắt tập trung trên người anh chàng tuần tú kia, “Chàng trai, cô ấy quấy rầy cậu? Chắc chắc...con gái bây giờ càng ngày càng không biết có chừng mực ý tứ, nhìn thấy trai đẹp đều dính lấy người ta, còn hơn sói dữ. Qua đây, ngồi chỗ này, nói đàng hoàng với bác nào.”

“Bác ơi, bác nhầm rồi, là anh ta ức hiếp cháu!” Bách Mị Sinh không phục phản bác.

“Cậu ta? Ức hiếp cô?” Bà bác nghi ngờ nhìn lướt qua Bách Mị Sinh, từ đầu đến chân, rồi đến bộ ngực, cũng chẳng có gì đặc biệt, bà ta xác nhận với Mâu Dịch Tiếu, “Cô ấy nói thật à?”

“Coi như là vậy đi, bởi vì cô ấy không nghe lời, trừng phạt cô ấy một tí, không thích nên tức giận. Xin bác thứ lỗi!” Mâu Dịch Tiếu mỉm cười giải thích, khí sắc nhàn nhã.

Bách Mị Sinh nghe được càng tức hơn, cái gì gọi là trừng phạt một tí? Còn nói giọng điệu thế này, sao khiến người ta có cảm giác như là vợ chồng son cãi nhau? Trông thấy ánh mắt của bà bác nhìn cô ngày càng bất mãn, Bách Mị Sinh xua tay giải thích, “Bác hiểu lầm rồi, không phải như lời anh ta nói đâu, anh ta là cấp trên của cháu, là anh ta ——”

“Cô bé, đây là cô không đúng, có bạn trai tuần tú lịch sự như vậy mà không biết quý trọng, kéo đến cục cảnh sát dày vò thế này, cẩn thận cậu ấy bị cuốn đi mất đấy. Con gái có thể tùy hứng, nhưng phải có chừng mực, bạn trai ưu tú thế này đi đâu tìm được chứ!” Bà bác vừa răn dạy Bách Mị Sinh, vừa dùng ánh mắt tán dương hướng về phía Mâu Dịch Tiếu.

“Anh —— tôi ——”

“Được rồi, đừng quấy nữa, là anh sai, em phạt gì cũng được, đừng làm phiền công chức nhà nước làm việc. Bác ấy là cảnh sát của nhân dân, có rất nhiều chuyện phải đi xử lý.” Mâu Dịch Tiếu kiên nhẫn giải thích xong thì kéo Bách Mị Sinh rời khỏi, cô có khổ không nói nên lời, trước khi đi bà bác cảnh sát còn nhắc bên tai cô phải quý trọng, đừng tùy hứng.

Ra khỏi cổng của cục cảnh sát, Mâu Dịch Tiếu khiêu khích hỏi Bách Mị Sinh: “Thế nào, đổi chỗ khác?”

“Hừ!” Bách Mị Sinh trợn mắt, tự biết trình độ quá kém không đấu lại Mâu Dịch Tiếu, tìm viện binh trước rồi hẵng nói, “Tôi mặc kệ, chuyện trước đó coi như bị chó hôn một cái.” Nói xong cô vẫy tay muốn gọi xe quay về trường. Không gọi được xe, một chiếc BMWs màu đen đậu ở ven đường, vừa thấy là biết loại sang trọng khiêm tốn, cái loại thấy không nói gì nhưng biết rất đắt tiền.

Lâm Tử Mặc xuống xe, ném chìa khóa cho Mâu Dịch Tiếu, “Ông chủ, bye bye!”

“Ừm,” Mâu Dịch Tiếu cầm chìa khóa, kéo Bách Mị Sinh lên xe, cô chống cự, cuối cùng bị anh ôm vào trong xe. Xe khởi động, chạy về phía vùng ngoại ô.

“Anh muốn làm gì?”

“Em nói đi?” Mâu Dịch Tiếu thông qua kính chiếu hậu nhìn phản ứng lúc này của Bách Mị Sinh, cô đang khoanh tay cuộn mình ngồi trên ghế, ánh mắt hoảng sợ liếc sau lưng anh. Đột nhiên nhớ ra gì đó, cô hấp tấp lấy điện thoại từ trong túi áo, Mâu Dịch Tiếu thuận tay ấn cái nút màu đỏ trên hộp điều khiển. Sau đó truyền đến tiếng oán trách ở đằng sau, đây là xe quý gì hử, lại không có tín hiệu.

Bách Mị Sinh nghĩ không ra phương pháp nào để tự giải thoát, chỉ đành chọn cách vừa đấm vừa xoa đối với đạo tặc Mâu Dịch Tiếu, dùng phương thức khuyên bảo, nào là thẳng thắn được khoan dung, kháng cự sẽ nghiêm trị, pháp lý khó dung, sửa mình về chính đạo, nhưng cô chỉ đổi lấy một trận cười từ ghế tài xế phía trước.

Sau khi xe chạy hơn một tiếng thì giảm tốc độ tiến vào khu biệt thự, Bách Mị Sinh cố ý nhìn tên, Tử Trúc Lâm, đây là khu nhà ở cao cấp được tuyên truyền rầm rộ hai ngày trước, giá cả một mét vuông —— không nhớ, người như cô không ăn không uống cả đời cũng chẳng mua nổi chỗ này. Bách Mị Sinh thấy một tòa biệt thự xây dựng rất độc đáo, trong đầu suy nghĩ ác ý, một ngày nào đó tổ chức sẽ lấy hết toàn bộ tài sản của các người.

Xe vừa dừng lại, Bách Mị Sinh nắm chặt di động trong tay, đẩy cửa xe nhanh chóng chạy đi. Mâu Dịch Tiểu cười nhìn Bách Mị Sinh mang giày cao gót thất tha thất thểu chạy chậm lại, đợi một lúc anh hô lên về phía cô, “Đây là tiểu khu cao cấp, em cứ thể đi ra ngoài sẽ bị bảo an coi là kẻ trộm bắt lại.”

“Anh ——” Bách Mị Sinh dừng bước chân, cô đã từng nghe nói chế độ bảo an tại khu biệt thự rất nghiêm khắc.

Mâu Dịch Tiểu lắc lắc chìa khóa trong tay, đi vào biệt thự của mình, “Cho em một lời khuyên nữa, chờ ở bên ngoài hình như sẽ bị bắt đấy, nghe nói bảo an ở đây rất dữ tợn, sẽ tịch thu di động của người tình nghi.”

Bách Mị Sinh nghe xong, tự giác theo sát Mâu Dịch Tiểu vào nhà, rõ ràng là long đàm hổ huyệt, lại không nên tiến vào, cảm giác này bức bối ghê. Bách Mị Sinh vào nhà, chuyện thứ nhất chính là gọi điện thoại, “A lô, Miêu Miêu, tớ ——” Mẹ nó, thời khắc mấu chốt lại hết pin, vì sao hử...

Bách Mị Sinh tức giận ném di động xuống đất, trầm mặc một lúc cô nhặt lên, cẩn thận nhìn xem có rút hư không, rồi cất vào trong túi. Đang tìm bóng dáng của Mâu Dịch Tiểu, lại chẳng thấy đâu. Lúc này cô mới quan sát hoàn cảnh bên trong nhà, phong cách súc tích, phối hợp với đồ trang trí bằng gỗ nguyên chất, mang theo nét cổ xưa. Cô liếc mắt nhìn chằm chằm điện thoại không dây trên sofa, cô xông qua, thấy Mâu Dịch Tiểu không xuất hiện, cô lên cầm điện thoại bấm số.

“A lô, ai đó?”

“Miêu Miêu, là tớ, cứu mạng với, tớ bị sắc ——”

“Rốt cuộc thế nào, sao cậu không nói, hồi nãy vì sao đột nhiên ngắt ngang thế?” Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh lo lắng của Miêu Miêu.

Bách Mị Sinh sững sờ nhìn khung hình nằm bên cạnh điện thoại, nghe được tiếng gào của Miêu Miêu cô tỉnh táo lại. Cô ấp úng trả lời: “Tớ còn có việc, trở về sẽ nói với cậu.” Bộp! Cô cúp máy, vội vã cầm khung hình kia. Có tám ảnh đặt trong khung, một cô bé bảy tám tuổi tóc thắt bím và một cậu bé mập mập mười mấy tuổi cao hơn cô bé hai cái đầu. Hai người cười ngây ngô, phía sau là một đàn ngỗng trắng. Nếu nhìn kỹ có thể nhận ra cảnh núi non ở đằng sau, cùng với một góc cửa ngôi nhà đỏ chót, là cảnh tượng điển hình của nông thôn phương Bắc.

## 6. Chương 6

“Gọi xong điện thoại cầu cứu rồi à?” Mâu Dịch Tiểu bưng cốc trà màu trắng đặt trước mặt Bách Mị Sinh, nụ cười vẫn sáng lạn.

“Anh không sợ ư?” Bách Mị Sinh nhìn nụ cười tươi của anh, lần đầu tiên cảm thấy không dám đăng.

“Anh không sợ thứ gì, ngoại trừ em.” Mâu Dịch Tiểu cười nói.

“Em không phải thứ đồ.”

Mâu Dịch Tiểu nghe vậy, anh phì cười, cô chính là vậy, luôn luôn có một loại ma lực khiến người ta vui vẻ, “Em không phải thứ đồ? Vậy em là gì?”

“Đầu Dưa Ngốc dám lấy em ra nói giỡn! Hừ!” Bách Mị Sinh lắc lư khung hình, hung dữ quát Mâu Dịch Tiểu.

“Ồ, rốt cuộc nhớ ra anh rồi à?” Mâu Dịch Tiểu thấy khung hình, đáy mắt anh hiện lên vẻ kinh ngạc, anh tưởng rằng cuối cùng cô không nhớ ra.

“Ừm —— con trai qua mười tám là thay đổi nha, không ngờ Đầu Dưa Ngốc sau khi trưởng thành lại đẹp trai như vậy, chẳng trách thấy anh quen mặt đấy. Cơ mà sao anh lại biến thành mang quốc tịch Anh?” Sau khi biết rõ thân thế của Mâu Dịch Tiểu, Bách Mị Sinh lạnh lợi hẳn lên.

Ai ngờ tới, nhân vật đẹp trai giàu có trước mắt này chính là cậu bé của mười bốn năm trước, Đầu Dưa Ngốc siêu đáng yêu trắng trẻo vụng về. Ông nội của Đầu Dưa Ngốc ở cùng thôn với bà nội của Bách Mị Sinh, từ hồi trẻ hai người đã là đối thủ một mắt một còn, đấu với nhau cả đời, đấu đến con cháu có tương lai đi vào thành phố, đấu đến bạn già xuống mồ lẻ loi một mình. Sau khi ba mẹ Bách Mị Sinh ly hôn, cô đi theo ba, mỗi lần đến kỳ nghỉ vì ông bận rộn nên đưa cô đến nhà bà nội. Dần dần mỗi kỳ nghỉ cô đều đến thôn này, trở thành một nửa người trong thôn, năm ấy tám tuổi nghỉ hè, bên cạnh ông Mâu trong thôn có thêm một cậu bé mập mạp, nghe nói ba mẹ đang trong quá trình ly hôn mà bị đưa tới đây. Cậu bé luôn bị mấy đứa nhỏ trong thôn bắt nạt, cậu thường trốn sau đồng rơm củi lên khóc, Bách Mị Sinh lần đầu gặp cậu tại chỗ này. Lần đầu gặp nhau, Bách Mị Sinh đã đặt biệt hiệu Đầu Dưa Ngốc cho cậu. Bởi vì đầu cậu mập mạp tròn tròn giống như quả bí đỏ do bà nội trồng, con người lại ngốc, bởi vậy được cái tên này.

“Sau khi ba mẹ ly hôn, anh đi theo mẹ gả cho một người Anh.”

“Ồ,” Bách Mị Sinh thấy Mâu Dịch Tiểu cười cười khi nói những lời này, trong lòng cô có nỗi đau khó hiểu, bi thương này cô hiểu được, cho nên bất cứ ngôn ngữ nào cũng không thể an ủi, “Thật tốt, chúng ta trưởng thành rồi.”

“Đúng vậy, Tiểu Cừu, chúng ta đều trưởng thành.”

“Không được gọi biệt hiệu của em!” Bách Mị Sinh nghe được hai chữ kia, cô lập tức trừng mắt, “Em ghét biệt hiệu này!”

“Anh cũng không ghét Đầu Dưa Ngốc.” Mâu Dịch Tiểu nói đơn giản, hàm ý là, nhân vật ưu tú như anh cũng không ghét bỏ biệt hiệu Đầu Dưa Ngốc, em vốn là nhân vật không xuất sắc lắm, sao có thể ghét chứ?

“Anh chế giễu em?”

“Ồ, không có. Chỉ là em của hiện tại không mạnh dạn như hồi trước vậy, có chút bất ngờ thôi.”

“Đó là bởi vì ngày ngày ngốc ngốc thì sẽ không bị tổn thương.” Bách Mị Sinh phản bác, cô thừa nhận, so với tiểu nha đầu thông minh mạnh mẽ của hồi trước thì cô đã trở nên ngốc rồi.

Mâu Dịch Tiểu hiểu được bi thương trong mắt Bách Mị Sinh, những tổn thương này anh cũng từng có, sau đó anh chôn mình trong bóng đêm nhưng lại được cứu vớt, đổi mặt với ánh sáng mặt trời, “Không sao, sau này sẽ không có ai tổn thương đến em nữa, bởi vì em có anh.”

Mâu Dịch Tiểu phát hiện Bách Mị Sinh rưng rưng nước mắt, cô đang kinh ngạc nhìn anh, anh nở nụ cười an ủi với cô rồi đứng dậy lên lầu. Chỉ chốc lát sau, anh trở lại quỳ một gối trước mặt Bách Mị Sinh, vươn bàn tay phải ở phía sau ra trước, chiếc hộp màu đỏ trong lòng bàn tay được mở ra, để lộ một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh, nhẫn kim cương thiết kế kiểu đầu cừu, sừng cừu được tạo bằng những mảnh kim cương, mắt cừu được khảm bằng hai mảnh kim cương lớn.

“Lấy anh nhé, từ nay về sau anh sẽ bảo vệ em.”

“Hả?” Bách Mị Sinh nhìn chiếc nhẫn kim cương đầu cừu, cô rất thích nó, nhưng cũng không thể bởi vậy mà đồng ý với anh, “Đầu Dưa Ngốc, anh đừng nói giỡn, chúng ta hơn mười mấy năm không gặp, hoàn toàn không biết đối phương, sao có thể kết hôn chứ.”

“Lòng đã xác định sẽ không thay đổi, em có thể suy nghĩ thử xem.” Mâu Dịch Tiểu nở nụ cười tự tin, đeo nhẫn lên ngón áp út của Bách Mị Sinh, “Em sẽ yêu anh, anh bảo đảm.”

“Hừ, vừa gặp đã yêu là không đáng tin nhất.” Bách Mị Sinh động động ngón tay, chiếc nhẫn đeo trên tay cô đẹp dã man.

“Là thanh mai trúc mã, đáng tin cậy nhất. Còn nữa, em phải có trách nhiệm đối với anh. Vả lại, mấy năm nay tuy rằng anh không ở trong nước, nhưng có nhờ vả một số người, nắm vững một chút hành tung và tư liệu của em, qua thẩm tra anh đúng là mẫu người em thích.” Mâu Dịch Tiểu vẫn cười, dường như mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay anh.

“Anh, anh —— phải người theo dõi em?” Bách Mị Sinh kinh ngạc nhìn Mâu Dịch Tiểu, trầm mặc hồi lâu, cô đột nhiên nói, “Anh ngốc ư, trực tiếp hỏi em không phải được rồi à, sao lại phí nhiều tiền như vậy!”

“Không sao, mẹ anh thế mà lấy được ông chồng người Anh có chút sức ảnh hưởng, tiền của ông ta có thể phí phạm.” Mâu Dịch Tiểu nắm tay Bách Mị Sinh, trái tim trời giạt nay đã yên ổn mà trước giờ chưa bao giờ có, “Có thể cho anh đứng lên không?”

Lúc này cô mới nhận ra anh quỳ một gối thật lâu, cô mau chóng đỡ anh đứng dậy, “Em xin lỗi, em quên mất, quỳ lâu như vậy đầu gối chắc đau lắm nhỉ?”

“Cũng may em đồng ý rồi, đáng mà!”

“Em không đồng ý.”

“Vậy anh tiếp tục quỳ...”

“Được rồi, anh ngồi lên trước đi, em suy nghĩ thử xem.” Bách Mị Sinh do dự nói.

“Chuyện này em phải chịu trách nhiệm. Tiểu Cừu, lúc trước em vì cứu anh, dùng khí đuổi đi sói dữ chạy đâu rồi?” Mâu Dịch Tiểu dùng ánh mắt kiên định nhìn Bách Mị Sinh, cô bị nhìn đến ngượng ngùng, mặt cô đỏ mặt cúi đầu.

Lần đó chẳng qua là trùng hợp thôi. Năm ấy cô kéo Đầu Dưa Ngốc vào trong rừng chơi, không ngờ bị lạc đường chẳng thể trở về, trời dần dần tối, hai người nghĩ nên tìm chỗ nghỉ ngơi chắn gió trước. Không ngờ Đầu Dưa Ngốc đập trúng cạm bẫy do thôn dân làm ra để bắt sói. Bách Mị Sinh đi xung quanh tìm dây mây rắn chắc quấn lại cột vào cây, rồi cuộc kéo Đầu Dưa Ngốc lên. Tuy rằng là mùa hè, ban đêm ở nông thôn rất lạnh.

Lúc Đầu Dưa Ngốc bị ngã thì chân cậu bị thương, Bách Mị Sinh chỉ có thể để cậu ở tại chỗ nghỉ ngơi, còn mình thì đi tìm lá cây và nhánh cây để nhóm lửa, vừa để xua cái lạnh vừa để đuổi sói. Bách Mị Sinh coi như may mắn, đi được một lúc thì phát hiện có người dựng một lều cỏ thô sơ, chắc là ngày thường vào núi đốn củi hay săn thú nên tạm thời dựng lên. Bách Mị Sinh lục lọi bên trong tìm được một bát lửa dùng gần hết, cô kéo hai cái chiếu trở về. Lúc sắp tới nơi, đằng trước đột nhiên truyền đến tiếng sói kêu, Bách Mị Sinh dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Đầu Dưa Ngốc đang nghỉ ngơi. Cánh rừng họ tới không sâu, theo lý thuyết không có bầy sói xuất hiện, thỉnh thoảng sẽ có vài con lạc đàn chạy qua đây, cho dù là vài con, đối với trẻ con mà nói là rất nguy hiểm. Quả nhiên, cách chỗ Đầu Dưa Ngốc nghỉ ngơi không xa có một con sói đang đứng đó, nhờ ánh trăng, ánh mắt sói sáng lấp lánh, vô cùng dọa người.

Đầu Dưa Ngốc dựa vào cây không dám động dậy, cậu trông thấy Bách Mị Sinh đi tới, cậu ném qua ánh mắt xin giúp đỡ. Lúc Bách Mị Sinh đang hoang mang lo sợ thì sói phát hiện ra cô. Con sói ngồi dưới đất vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm hai người, Bách Mị Sinh và Đầu Dưa Ngốc đương nhiên không dám động dậy tí nào, bởi vì chỉ cần bọn họ nhúc nhích một tí thì sói nhất định vồ tới. Bách Mị Sinh biết con sói đang quan sát so sánh sức chiến đấu của hai người, cuối cùng sẽ có lúc mất nhẫn nại mà xông lên, nếu muốn mạng sống thì chỉ có tự cứu mình. Tay cầm bát lửa và chiếu đều ở sau lưng, Bách Mị Sinh bầm bặt lửa liên tục, vừa hy vọng con sói không chú ý tới, vừa hy vọng bát lửa mau cháy lên. Thật may lúc con sói phát giác quay về phía cô thì cô cầm nhận được hơi nóng sau lưng, chiếu khô ráo nên lửa cháy ngay. Bách Mị Sinh vung chiếc chiếu đã cháy về phía con sói đang chạy về phía cô, con sói thấy ngọn lửa sợ hãi nên né tránh, cô nhân cơ hội nhặt cái chiếu lên còn lại chạy qua bên cạnh Đầu Dưa Ngốc.

Con sói dường như bị ngọn lửa đốt trúng mà lùi ra phía sau, nó vẫn nhìn hai người chằm chằm không chịu bỏ đi. Bách Mị Sinh đã từng nghe bà nội nói loài sói rất kiên nhẫn, cô chỉ hy vọng cố gắng kéo dài thời gian, đợi người lớn tìm được bọn họ. Dần dần con sói mất kiên nhẫn, nó bắt đầu đứng dậy chầm chậm di chuyển về phía trước. Bách Mị Sinh thấy cạm bẫy bên cạnh, cô nhỏ giọng nói thầm một câu với Đầu Dưa Ngốc. Cô châm lửa vào cái chiếu còn lại, con sói nhất thời lui ra sau. Bách Mị Sinh vừa cầm chiếu đang cháy hướng về phía sói, vừa dìu Đầu Dưa Ngốc nhảy qua cái bẫy. Cái chiếu cháy trước đó vẫn ở phía con sói, bởi vì khô hanh dài hạn, lá cây rơi trên mặt đất bị nhóm lửa, ngọn lửa bắt đầu lan tràn. Sói chạy đi, những người lớn theo ánh sáng mà nhanh chóng tìm được hai người.

“Ngẫm lại hồi nhỏ em rất dũng cảm, gặp may như vậy.” Bây giờ Bách Mị Sinh nhớ lại cũng hơi sợ, thật sự người nhỏ mà lá gan lại to, không sợ trời không sợ đất, nếu là hiện tại, phản ứng đầu tiên của cô chính là chạy đi, hoặc là sợ tới mức chân mềm nhũn chờ sói ăn thịt mình.

“Tiểu Cừu, em đã cứu mạng của anh, anh đương nhiên phải lấy thân báo đáp.” Mâu Dịch Tiểu ngồi bên cạnh Bách Mị Sinh, cọt cọt như là thú nuôi làm nũng, chỉ có một điểm khác biệt chính là thú nuôi sẽ không mang theo biểu tình “tính kế” trên khuôn mặt.

“Được rồi, em đồng ý, chúng mình ở bên nhau thử xem.” Cô và Mâu Dịch Tiểu gặp lại chẳng qua chỉ mấy giờ đồng hồ, ngược lại như là quen biết mười mấy năm trời, cảm giác quen thuộc này, cảm giác ấm áp này dấy lên trong lòng lần nữa, “Nhưng mà, sau này anh không được phép bắt nạt em, có nghe không?”

“Ôi chào, bà xã đại nhân yêu dấu của anh, là cừu con dám đuổi sói, anh đâu dám bắt nạt.”

“Hừ!”

“Đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Qua Anh, gặp ba mẹ anh, thuận tiện đi Ireland làm thủ tục đăng ký kết hôn.” Mâu Dịch Tiểu vừa cười trả lời, vừa lấy ra một ổ cứng trong ngăn kéo dưới bàn trà, “Đây là những đoạn phim ghi lại quá trình trưởng thành của anh, bên trong còn có rất nhiều lời nói với em, em có thể nhìn xem thuận tiện hiểu biết anh luôn, xem xong mà không thích anh là hối hận đấy.”

“Quá nhanh, đây là kết hôn chớp nhoáng, em mặc kệ! Hơn nữa, Ireland là quốc gia không cho phép ly hôn!” Bách Mị Sinh cảm thấy có phần qua loa, cô thích Mâu Dịch Tiểu, lúc tám tuổi đã hơi thích. Nhưng mà kết hôn nhanh như vậy, quá qua loa.

“Nha đầu ngốc, trên em thôi, đối bụng chưa? Dẫn em đi ăn cơm nhé. Chuyện kết hôn phải chờ em đồng ý rồi chúng ta tổ chức, được chứ?” Mâu Dịch Tiểu dịu dàng vỗ cái đầu nhỏ của Bách Mị Sinh, dùng giọng điệu dỗ dành con nít.

“Được ——” Bách Mị Sinh ngoan ngoãn gật đầu, cô chưa từng nghĩ tới, hạnh phúc đến quá bất ngờ. Buổi sáng cô vẫn là nhân viên ngồi giao thông công cộng đi làm, buổi chiều lại có bạn trai nhà giàu tuần tú nuông chiều mình.

.....

Cuộc sống đôi khi là vậy, bạn mãi mãi không biết giây tiếp theo sẽ có bao nhiêu bất ngờ chờ bạn. Vì thế, đừng đau buồn, đừng oán giận, bởi vì hạnh phúc và may mắn đang ở khoảng khắc tiếp theo chờ bạn xuất hiện.

Chúc các bạn nhận được nhiều ngạc nhiên mừng rỡ, được nhiều hạnh phúc hơn!-Hết-

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-nhau>*